

V torek, šetrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . — k.
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . — k.
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plat) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopit-
vrtoto se plačuje
8 kr., če se natisne skratk,
5 kr., če se tiska skratk,
4 kr., če se tiska skrat-
velo pomenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačati
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Naša prihodnost.

III.

Neka druga potreba, ki jo vsi živo čutimo, je, da je življenje rodbinsko pri naših izobraženih stanovih tuje. Da je tam pa tam kaka izjema, se mora priznati; pa žalostno je ravno to, da je izjema, kar bi imelo biti navadno. Ako je oče rodoljuben Slovenec, in udje njegove rodbine tudi znajo slovenski in še celo — za parado — govoré slovenski, če pridejo k veselici v Čitalnico, taka rodbina še ni slovenska. Saj v viših nemških krogih dosti rodbin zna francoski in kedar v francosko družbo pridejo, se sevé da francoski pomenjajo. Pa za tega voljo ne bo nikdo imenoval tako rodbino francosko. Kdor hoče, da mu bo rodbina slovenska, mora skrbeti, da bo slovenska beseda, da bo slovensko mišljenje gospodovalo v njej. Zakaj takih rodbin nimamo? Sami smo krivi. Sredotočje vsega rodbinskega življenja je — žena. Že po svoji naravi, ktere čutje bolj vlada, kakor um, je ženska bolj sposobna nego bolj kozmopolitični možki, z ljubeznijo se okleniti vsega, kar je domače. Kako tedaj, da ravno ženstva naj bolj pogrešamo v naših izobraženih krogih? Za moško mladino je po srednjih šolah kolikor toliko poskrbljeno, da se navzame slovenske izobraženosti, kolikor je more naša revščina ponuditi. Za žensko mladino pa kar nič ni poskrbljeno. Gospodična, od ktere se zahteva, da ljubi slovenstvo, mora vsaj poznati to slovenstvo, mora se v njem izobraziti, kolikor je v sedanjih okoliščinah mogoče. Sedaj od naših gospodičin in gospej rodoljubje tirjati, se mi zdi tako, ko da bi zahtevali od njih, naj se v „narodnih“ pa kmečkih opravah med nami sučejo. Gospodičine in gospe bi gotovo hotele, naj se narodna kmečka noša nekako požlahni in pri kroji za gospodo, in v tej požlahnjeni narodni obleki še le bi se prav upali med možke, ki se vé-da tudi nebi nikdar se hoteli celo tako nositi, kakor kmečki fantje. — Privošimo tedaj tudi Slovenkam, da se v slovenstvu na nekoliko višo stopnjo popnu od one, na kateri stojé naše slovenske kmetice.

Ako tedaj hočemo kedaj imeti narodnega rodbinskega življenja, skrbimo, da se bo vsaj ena viša deklinška šola na Slovenskem ustanovila. V Ljubljani, mislimo, ne bi bila to nemogoča reč. Po ostalih slovenskih mestih pa bi se dalo kaj manjšega provizoričnega napraviti. Čitalnice bi lahko poskrbele, da bi se njihove Slovenke vsaj z našim jezikom in našo literaturo bolj na tanko soznatile. Sposobnih in voljnih učencikov, mislim, ne bi manjkalo nikjer. Nekaj moramo v tej reči kmalu storiti, to je naša dolžnost, na katero bi imeli bili že davnaj misliti.

Učimo se od Ceho-Slovanov!

IV.

(Konec.)

Občinske založne in posojilnice, katerih zdrava organizacija se kaže iz navedenih pravil, bili so glavni faktor narodnega napredka na Češkem. Skušajmo jih upeljovati tudi pri nas na Slovenskem, da senaše ljudstvo ne samo vodi k veči varčnosti in rednosti v plačevanju, ampak tudi vadi k vzajemnemu delovanju. Le začnimo! Da si bo res začetek težaven, in nasprotnikov ne malo, pa bode v kratkem se kazala velika korist teh zavodov, naraščalo bode narodno premoženje, naraščalo pa tudi bode zaupanje do njegovih voditeljev.

Na Češkem zraven teh založen še najdemo dosti drugih zavodov, kateri so ustanovljeni po načelu asociacije. Kar eden sam ne zamore, temu so kos združene moči. Dozdaj so bile sladkorne tovarne večidel v rokah Židov in Nemcev, kmetje pa so bili prisiljeni, svojo peso oddavati tem tovarnam po ceni, ktero so one narejale. Kmetje, vidši veliki dobiček takih tovarov, so se začeli združevati po 100 do 200, uložili so nekaj gotovine, nekaj vzeli na posodo, in si sezidali obširne sladkorne tovarne, ktere stojijo na 150 do 200 tisoč gld. Te so društvena lastnina in ves dobiček ostane kmetom. Oni sami peso pridelujejo in potem v svoji tovarni iz nje sladkor kuhati puščajo. Takih od kmetov postavljenih sladkornih tovarov je na Češkem in Moravskem že sedem.

Tudi gospodarske šole si začnejo kmetje sami na svoje stroške ustanovljati, ker deželi ni mogoče, vsem okrajem s takimi šolami na deželne stroške zadostovati. V Hraholuskah, blizo mesta Roudnice za česko-nemški meji našel sem tako gospodarsko šolo, ktera bi lahko bila v izgled vsem enakim zavodom, in ki so jo ustanovili sami kmetje roudniškega okrajja. V zajem so vzeli neki dvor kneza Lobkovic, uložili 6000 gld., za prve priprave in zdaj po dveh letih ta šola že tako dobro napreduje, da se že skoro sama zdržuje iz svojih gospodarskih pridelkov — ima namreč obširne hmelnice, izvrstno živinorejo, 15 krav itd. sadjorejo. — Osnovi in delovanji te in enakih šol drugokrat.

Pokazal sem, na kateri visoki stopnji omike in blagostanja zdaj stoji česko-slovenski narod in omenil sem že tudi nektera sredstva, katerih so se posluževali česki rodoljubi, da so rešili svoj narod proteče mu pogube, in ga povzdignili med najbolj omikane evropske narode. Ostane mi še govoriti od enega imenitnega sredstva, ktere ga moč pripoznava ves omikani svet in ki ga tudi Čehi niso v nemar puščali in to je: časnikarstvo.

Na česko-slovenskem izhaja zdaj 62 časnikov: političkih, gospodarskih, lepoznanških, učnih, verskih itd. Skoro polovica se jih izdava v Pragi, ostali pa po raznih večih českih in moravskih mestih. Med temi sta dva velika politička dnevnik: „Nar. listy“ in „Nar. pokrok“. Oba imata obilo naročnikov, in ne boš našel ne najmanjše vasice po vsem Češkem, da bi ne imeli posamezni kmetje naročenega enega ali drugega dnevnika. V dokaz le to. Eno uro hodá od mesta Roudnice, je na desnem bregu Labe najposlednja česka vas Lounke, četrt ure naprej so že popolnoma nemške vasi. In vendar sem našel v tej vasi najskreniše slovenske rodoljube, povse česki govor, česko-slovenske običaje. Podal sem se iz Roudnic peš v Lounke, da bi videl česki narod pri delu, v domači hiši. Spremljati blagovolila sta me dva vrla Čeha, g. Dlač, ravnatelj gospodarske šole v Hraholuskah, in pa g. Relhaček, gostilničar v Roudnici. V Lounkah biva g. Vaclav Kratochvíl, kmet in kupčevavec s hmelom, deželni poslanec, starosta okrajnega zbora roudniškega,

Listek.

Črčarije iz Londona.

III.

Došel mi je sledeči dopis: Blagorodni gospod! Čitajte Vaše črčarije iz Londona sem se tako zamislil, da mi ni mira ne pokoja, dokler Vam posebno svojih zadev in nadlog ne naznam. Vedno je bilo moje mnenje, odkar sem o Londonu govoriti slišal, da, kakor je to mesto glava vseh drugih, tako mora biti tudi pravi rajski most pridobiti si tam slavo in srečo; zato so tudi moje naj srčnije želje, v to izvoljeno mesto priti, kakor le mogoče, a to posebno zdaj, ko se mi osodepolni čas bliža, čas, v ktere gimnazijske študije dovršim, in se po volji svojih starišev, botrov, bratov in sester v bogoslovnico podati imam, za kar pa nobene želje in volje nimam. Prosim Vas tedaj, blagovolite mi svetovati, kaj bi mi v tej zadregi najboljšo bilo storiti, kako bi mogel jaz rajši v Londonu odteči in tam srečo najti? Priporočevaje se Vaši blagorodnosti sem vedno Vaš ponižni sluga,

J. osmošolec v Mariboru.

Eto mi lista! kaj bi ž njim storil? priobčim ga občinstvu, da ga javno komentirati in odgovoriti morem, bojé se, da mi zopet kaj enacega pod brado ne pride. Odpišem tedaj brez obotavljanja na kratko in dolgo:

Prijatelj moj!

Vaše pisemce sem dobil, in brž sem pripraven, kolikor mi mogoče, Vašim željam ustreči. Pa, ko bi se najino dopisovanje ponavljalo, hočem Vam

brž po prvem listu svoje želje in mnenje o pisavi, posebno gledé naslovoV povedati, da se v prihodnjic bolje razumeva. Na listnem zavitku ste kaj lepo napisali Sr. Wohlgeboren Herrn Herrn; z Vašim listom mi dojde še drugi s slovenskim naslovom N. p. blagorodni gospod gospod. Ker ob poštni uri nisem bil doma, prevzeme ta lista trda Angličanka, da mi ju izroči; to bi bilo vse prav lepo, vendar kako globokih zdihljajev in bridkih zadreg sta me ta napisa napravila, ker hoté ali nehoté imel sem te prekrasne naslove natenko poangležiti in raztolmačiti! Mislite si, da se v angleščini nikoli in nikomur takošen nasloven priimek ne piše — mogoče, da v kakošni porodičnici — in v kakošnikoli prestavi zapisati ga k listnemu naslovu se anglijskemu čutu in mišljenju stvar nenaravno neumna dozdeva, zato si je Angličanka, ne vedé, kako bi bili Nemci „Hoch und Wohlgeboren“ in mi Slovenci tudi tem vkljub „Visoko in blagorojeni“; — o mojem narojenji kaj posebnih in čudnih stvari mislila, kar me res žali, ker vem, da narodil sem se po človeče, kakor vsaki drugi človek, a k temu je le to moj ponos, da sem naj priprostniji priprostnik, pravi kmečko-ovčarski plebejec. Ta neprilika me je tedaj odločila, da Vas vse prijatelje Slovence za Božjo voljo prosim, pustiti moje narojenje, kakoršno koli je bilo, saj to nič ne briga Vas, temuč le mene, mojo mater in babico; pa ko bi tudi vi kaj o tej zadevi vedeli, zakaj bi mi to na listne zavitke in naslove pisali? Jaz od svoje strani Vas zagotavljam, da nikdar nobenemu Slovincu in prijatelju prilepice „blagorodni“ pisal ne bodem. Pa porazumimo se natančneje, kaj pomenja blagoroden? jaz sem prepričan, da vsi Slovenci smo enako po človeče rojeni, čeravno porodični doktor nisem, in si biti ne želim. Vem, da več del Nemcev, posebno

ustanovnik in starosta gospodarske šole v Hrahosluskah, nad vsem pa najbolj vnet slovanski rodoljub, kakoršnega si ga nisem nadejal najti na kmetih. Seveda smo v njegovi hiši sprejeti bili s pravo slovansko gostoljubnostjo. Po kratkem počitku ogledavali smo celo kmetijstvo g. Kratochvila, in občudoval sem vsestranski napredek českega rolništva (kmetijstva). Ker pa popis tega res vzornega kmetijstva ne spada v politični časopis, samo to povem, da, kamorkoli sem se ogledal, spoznal sem, da povsod vlada duh novega časa, da ne dela samo roka, ampak tudi glava, in da zato delo ima največji vspeh. G. V. Kratochvil, češki rolnik kat' eksochen, je, da se zopet vrnem do tega, kar sem mislil dokazati, sam za se naročen na 8 čeških listov. Sploh v Lounke, ki štejejo le 29 kmetov, prihaja blizo 40 iztovz čeških časopisov, med temi: 5 Narod. listy, 5 Humor. listy, 6 Hlasov, 7 Svobod, 2 Dělnika, 1 Hosp. list, 1 Posel z Prahy, 2 Květy itd. Lehko je po tem takem vse ljudstvo izobrazeno in bolj podučeno v političkih vprašanjih, kakor pri nas večina meščanov, ki k večjemu čitajo vsakdanje novice Tagespostine.

Ni žalostno za nas Slovence, da še enega političkega dnevnika nimamo, in da se od ljudi, ki bi jim omika naroda morala iti nad njihovo osebo, stavijo ovire edinemu polit. časopisu slovenskemu, in da v svoji strasti ga skušajo podkopavati. Zaupamo pa na zdravo nepokvarjeno jedro našega naroda, zaupamo na rodoljublje, ktero od dné do dné živahnije klije po vsej slovenski domovini, zaupamo na delavnost naše mladine, na sprevidnost in žrtljivost naših starejih domorodcev, da se ne bodo podirali narodni zavodi, temveč le novi zidali.

Posnemajmo Čeho-Slované! Oni nam kažejo, kaj vse zamore delavnost, složnost in vzajemnost.
Dr. Jože Vošnjak.

Dopisi.

Iz Ljubljane 3. julija. A. [Izv. dop.] (Dr. Costa zopet župan.) Danes se je uresničilo, o čemur sem zadnjič pisal, dr. Costa je zopet župan ljubljanski in je prevzel v današnji mestni seji predsedstvo. Da so kislje gledali naši nasprotniki, ko je izročil v seji g. podžupan dr. Supan g. Costi dekret, v katerem se mu njegova rehabilitacija na znanje daje, morete si misliti. Po kratkem nagovoru je prevzel dr. Costa mesto prvosedničkovo, in vodil sejo. Po postavi pa ima mestni odbor pravico disciplinarno preiskovati delavnost župana v zadevah lokalne policije. Ta stvar se je izročila združenim pravniki in policijski sekciji, ki bodete v tej zadevi poročale. Ljubljana ima tedaj zopet župana, ki jej je bil po krivici vzet, kaj bo pa z „Južnim Sokolom“, ki je bil ravno tako po nedolžnem razpuščen?

Iz Ljubljane, [Izv. dop.] Ž. (Dijaki so komandirali!) Vse zastoj, komandirano je! kričé na vse kriplje znani možičeljni o glasoviti ponočni nerednosti in Ježici in drugih vaséh 17. maja t. l. „Sokoli in kaplani so auktorji!“ Narodnjaki so izposlali svoje agente in operacije na tepsitše! in več tacih bedarij vganjujejo v svoji slepi besnosti in inostranosti; v vlado pritiskajo in hujskajo, češ, da jim ni mogoče več prestajati, ker jim gre za obrtnjstvo, družinsko življenje in celo za kožo. Zato ni čuda, da preiskovalni organi, kar se more ojstra pota hodijo, in da morajo vsako muho, ki je le mimo Ježice letela, vjeti v svoje klešče.

Tako je mimo drugega tisti popoldan prijateljska družba gimnazijalcev in nekaj realcev šla v imenovano vas k Alešu, da bi tu od mesta oddaljena obhajala v veseli skupščini god dvéh svojih nazočih tovaršev (Jan. Nep.). Ž njimi je bil tudi domači sin ondote gostilnice. Med petjem, nabitnicami in prijateljskimi razgovori mine jim kmalu deveta ura, in ne vedé kdaj, pride takrat nekaj vaških fantov v ravno isto sobo, in se posedejo k bokalu dijaški mizi nasproti. Dijakov se nihče ne zmení za-nje, zakaj pa tudi? Fantje sami so med seboj zapeli nekaj „holadri“ in že tačas se pomenvovali svoje reči o ljubljancih, ki so šli zjutraj skozi njihovo vas Mengiš. Med tem neki kmetiški fant napije dijaku, sedečemu blizo njegega, ki mu prijazen odzdravi in to tembolj, ker pozna šege na deželi o tej stvari, ter jih mimogredé blizo takole nagovori: kajti slišal je deloma njihove pogovore): Ne zamerite; sicer ne mislim še nič slabega, da ste tako zbrani; vendar, če pa mislite res na kako nerednost in tepež, kakor sem

avstrijskih, je „Hoch und Wohlgeboren“ in dvostrukih „Herrn Herrn: kako to biti more, mi je skrivnost, kakoršnih se nam mnogo ponuja in sili. Ne brigam se mnogo, da bi nemški „Wohlgeboren Herrn Herrn“ dobro razumel, pa mnogo mi je na tem ležeče, da Slovenec vem pomen slovenskega „blagorodni“, ki je zdaj obča prilipca. Pomeni li beseda — blago roditi — kakor se o žitrodnem polji reče? jaz blagoroden? kakošno blago bi narodil? ne, nak, to je bedarija, v tem pomenu ne vem svoj „blagoroden“ tolmačiti. Pomeni li se med blagom roditi? To je pri kmetih in plebejcih lahko pogosto mogoče, a zakaj takošen dogodek za prilipico k imenu? Jezikoslovci in fotografi, kiste šmentrano slabo nemški „wohlgeboren Herrn Herrn“ fotografirali, povejte mi, kaj pomenja Vaš blagorodni? Dokler mi tega ne razjasnite, protestujem mi k imenu to Vašo prilipico pisati. Toliko o naslovu, pa še nekaj o poslovu: Vaš preponižni sluga. Kaj pa s tem menite? Vi moj sluga? ne, to je laž! Vi se motite ali šalite. Pazite, na kar Vas tukaj opomnim: Ne posnemajte vsako besedo, ki je od starih ali mladih Slovencev slišite: žlabrdavemu hlapčku „košamadinarju“ so nataknil nekteri Slovenci svojo kapico, in ga v ponižno slugo prekrstili; ta žlabrdék je postal tako Slovenec in mnogih toliki ljubljence, da si v radosti svoji njegovo presladko imé za načelo izvolijo, kot naj boljše in varnejše pravilo v tem našem pozemeljskem življenju, v tej solzni dolini. Stari gosposki „košamadinar“ se je k novemu življenju in novi slavi za gosposke Slovence prerodil; ž njim si zdaj oni srečo in zdravje želijo; reči: dobro jutro, dober dan, dober večer, zdravi bodite, zdravo hodite, z bogom, srečo dobro itd., to so pozdravi, kakor jih le neotesani Pohorci rabijo, ne pa več gosposki Slovenci, slovenska gospoda.

čul od strani: prosim, fantje, bodite pametni in mirni. Pustite, naj grede ljudje v miru domu spat, in tudi vi pojte spat!

Se li še spomnite, koliko vriša in hrupa je napravila vllanska nerednost; koliko grenkih ur so morali domači pošteni ljudi zavoljo nepremišljenih surovosti prenašati, kako se je razvpila naša dežela? — In res je žalostno, da se pri nas take reči godé; vsak pameten človek mora pritrditi! Vidite saj se današnje dni ne opravi nič s pestjo. Želeti bi bilo, da bi se naši ljudje po deželi kaj učili in se bolj likali, da bi ne mogli nihée iz nas norecev delati. Bodite pametni fantje, če ne bote „štrafani!“

Po tem svarilu oglasi se nekaj fantov, ki so pa že precej natrkani bili: „Mi že sami vemo kaj delamo!“ Dijak z glavo majaje se obrne k svojim tovaršem ter jih opomni, da je naj bolj kazno — domu jo popihati. Gostilničar reče jim napreči svoj voz.

Na poti domu gredé tudi nje pozdravi dolg kol pod kolesi, kar jim je potem nekaj dni marsikaj smeha napravljalo. Hodijo mirno v šolo in brezskrbno opravljajo nekaj tednov svoja posla. A nenadoma zmračí se nad njimi. 6. pr. m. prinese berič nekterim liste za „Zeugen-Aussage“. Smeja se se, gre zgoraj imenovani prvi k preiskovalnemu sodniku, da bi mu ondi povedal kaj in kako. „V pol ure bom pa opravil“, rekel je tje gredé svojemu prijatelju, potlej grem instruirat“. — Pa nič manj kot to! Zašijejo ga, in ni ga nazaj. — Nihée noče verjeti, da bi bilo to mogoče; posebno o njem.

Tako in tako so vganjevali in modrili, da je morda pri prošnji za slovensko protokolaranje preširoko in nespodobno usta odprl. Ali kmalu so videli, da to ni taka, ker so si še dva izmed njih za žabjek zbrali; druge pa kot zatožence izpraševali. Reveži zdihovali so po 19—21 dni v hudem zaporu in specialni preiskavi.

Kaj je motiv in pravi vzrok tega postopanja, se zdaj še gotovo ne more izreči. Kakor se čuje, so nekteri ovih fantov, kar meni nič, tebi nič nekoliko skušali svojo surovo početje na ramena ubozih dijakov — mučencev odvaliti. Gledé na faktične in resnične prej omenjene razmere bi se morala dijakom še zahvalnica poslati. Željno pričakujemo zato konečne obravnave, ki nam bo razjasnila morda to, in odprla pogled za kulise milovanja vredne osebe pošteni mladenčev, katerim je ta katastrofa veliko škodila in jim posula z debelim peskom poprej gladko pot do prihodnosti. Resnica mora na dan!! — To se bodo potem častnikarskim in drugim srakam usta zamašila, ki menijo, da je samo ongcvem povsod pot odprta!!

V Belemgradu 3. julija. [Izv. dop.] Včeraj se je sešla skupščina, da izbere knjeza. Kakor Vam je znano, bila sta že popred narod in vojska proglasila Milana Obrenoviča IV. za srbskega vladarja, tako, da ni bilo dvomiti, da bi ga skupščina ne potrdila. Skupščina si je najprvo izvolila Karabiberoviča za predsednika, Ž. Tucakoviča za podpredsednika in Nediča ter Glaviniča za tajnika. Predsednik je izrekel potem skupščini svojo zahvalo za zaupanje, ktero se mu je ravnokar izkazalo. Na to je šla deputacija po začasno namestništvo, ktero je brzo prišlo z vsemi ministri. G. Marinović kot najstarejši član namestništva je skupščino nagovoril blezo tako-le:

Srbija je izgubila svojega vladarja, ki je v nekaj manj kakor 8 letih deželo povzdignil do tolicege reda, do kterega drugi vladarji svoje dežele komaj v nekterih desetletjih spravijo. Srbija je izgubila svojega vladarja, za časa; ko je še mnogo dela nedovršenega ostajalo. V tej nesreči nam je bila prva skrb, da ustavimo dalenje izvrševanje peklenških namer, ktere so hoteli izvršiti nekteri po uboju prvega rodoljuba in junaka srbskega, in postavili smo se na pot, da bi roke oskrunjene s krvjo svojega vladarja ne vrgle dežele v ponor strasti in anarhije.

Da smo ohranili deželo večne sramote in neizmerne nesreče in tuge, zahvalujemo najpred milosti Božji, potem enoglasni občni podpori, ktero smo našli v vsem narodu in vojaštvu.

Ko smo bili hudodele v roke dobili, bila nam je skrb, da namestimo prestol v smislu narodnih sklepov in v duha ranjcega knjeza Mihajla. Ostal je bil le še en odrastlik Obrenovičev — Milan, kterega nam je milost Božja ohranila. Tekoj ko je mogel narod svoje mnenje izrekat, izjavil se je za dinastijo Obrenovičev in je Milana navdušeno za naslednika oklical, a mi mislimo, da se bo tudi skupščina kot zakonito telo v tem obziru z narodom slagala in proglasila Milana Obrenoviča IV za knjeza srbskega po pravu nasledstva in s pravom nasledstva.

Vsak sicer po svoje: jaz pa sem neotesan in neolikan mrčav Pohorec, ki sem stare košamadinarje vedno črtil, zato še zdaj sluge ponižne bolj sovražim.

Po teh opombah mi je še na jedro Vašega lista odgovoriti. Vi ste osmošolec, abiturijent; stariši, botri, sestre in bratje, strijci in tetke Vas silijo in prigovarjajo v bogoslovje, a Vas ne vleče tje, in rajši bi pobegnili v London. Kaj bi Vam jaz svetoval? Slušajte glas svojega uma, svoje vesti, svojega srca ter pojdite tje, kamor Vas to vabi. Kar se velikih odlok za Vaše življenje tiče, ne poprašujte nikogar za svet; pametni ljudje Vam o tem nikdar ne bodo kaj odločnega svetovali, in Vas k temu ali onemu prigovarjali. Naš stari pregovor: vsakdo je svoje sreče kovač, ima večno veljavo; skuj si jo sam, edino sam! Človek ne more uživati druge sreče ni drugega vspeha niti ne dobra, nego kar si sam s svojim trudom pripravi. Kot občeno pravilo more se navesti po vsem svetu, ter v vsakem času v vsaki dobi, da vspeh, kteri se ne pridobi z lastnim nagibom in trudom je zelo, in hudo zelo! Stvarnik je dal človeku um in čút, ali srce in vest, in to mu naj bode naravna postava, edino pravilo v mišljenju in delovanju! Ravnaj se po tem nagenjji, ne straši se nobenih predsodkov. Ravnitek dušnih in telesnih moči v boji s življenjem ti bo poplačal vse nadloge in težave: to te bo storilo možá, in ti dalo zavest samega sebe vredno ceniti. Cenila te bodo potem tudi vrstniki tvoji, cenila te bode človeška družba. — Pa naj bi Vam o običih pravih za življenje ne govoril, ktere je laglje staviti, nego izpolnjevat. Naj Vam povem, kako ljudje v London sreče stikat prihajajo. Pri nas doma „sreča na razpotji sedi“, v Londonu skrita za ogli čepi. Treba je človeku prebrisana uma biti, če hoče v Londonu stopiti v gosposk stan, do kterega

Iz težkih zadreg, v katere nas je spravilo delo prokletih izdajnikov, vodi le jedna pot, pot postavnosti. V postavnosti smo našli naj trdnější temelj javnega reda in občne varnosti.

Ta pot nam je pridobila priznanje narodovo, pohvalo vse Evrope in je ohranila Srbiji ime, katero si je pridobila za vladanja knjeza Mihajla. Mi smo pokazali da nismo odvisni od kakih vplivov ali zasebne koristi. Tako si smo pridobili na svojo stran vse države, ki so se zedinile, da ne bodo delale Srbiji nikakovih over pri določevanju njene bodočnosti; izjavile so nam da se smemo zanašati na njihovo podporo, a kar je najznamenitije, samo po tej poti smo se skazali vredne naslednike svojega nepozabljivega gospodarja ki je vlado prejemale izrekel, da je v Srbiji najviša volja — postava. Zvesto spoštovanje postav in postavnega reda, naj bo toraj sveto zavetje tudi vsem nam, ki smo poklicani določevati o naši deželi. Vaše vzvišeno rodoljubje nam je porok, da se bote svojo nalogo izvrševaje neodstopno držali sedanjih postav. Ne pozabimo, da je to edino sredstvo vzdržati red in občno varnost.

V tem redu naj nam bo dovoljeno opomniti vas, da imate vsled postav o skupščinah in po razglasu knježevem dolžnost določiti, novemu knjezu zasebne dohodke in izbrati mu trojico namestnikov. Kar se tiče namestnikov tirja zakon, da se smejo za to izbirati samo ministri, svetniki člani kasačije in apelacije. Kader to rešite, izvršili ste svojo nalogo in našo začasno namestništvo in vaše skupščinsko poslovanje je pri kraji in vse se v Srbiji vrne v pravilno stanje.

Bog premilostljivi pa naj v svojo nebeško carstvo sprejme dušo našega nepozabljivega gospodarja M. Obrenoviča III. in naj blagoslovi vlado našega knjeza M. Obrenoviča IV. Bog naj blagoslovi Srbijo in današnje delo te znamenite velike skupščine. Živila Srbija, živil Obrenovič IV.!

Potem je bil jednoglasno izvoljen knjez Milan. Predsednik je predložil, naj gre deveterica kot deputacija po mladega knjeza, kar se je sprejelo s tem, da se je iz vsacega okrožja zbral po jeden poslanec. Išlo jih je toraj 17. Med tem so izbrali tudi namestnike po nasvetu Arse Lukića in bil je izvoljen vojni minister Polkovnik Blaznavac, Jovan Ristić in Jovan Gavrilović svetnika in dovolil se je knjezu civilni dohodek, kakoršnega je imel ranjki, t. j. 600.000 dvajsetic.

Knjez je prišel ob 1/2 10. v Topčider spremljan od narodnih in rednih konjikov, oblečen v polkovniško uniformo. Na potu že ga je povsod pozdravljaval narod o srčnih „živio“ klici. V skupščini je prisegel na ustavo in rekel da se popolnoma zлага z izbranimi namestniki. Tako se je tudi gosp. Blaznavac zahvalil za volitev in izrekel, da se bodo knjezu, kadar doraste let, izdala v večem redu, kadar jo je sprejela zdaj od začasnega namestništva. Zdaj so počeli topovi grmeti po Topčiperu in Beligradu se je praznično obkledel, črne zastave so se odstranile in namestile s trobojnimi.

Vračajoč se knjez je v veliki kasarni zaprisegel vojski a ona njemu, potem tudi in trdnjavi. Ljudstvo ga je sprejemalo povsod z največim navdušenjem. Danes pa bo za knjeza pomaziljen.

Iz Londona, 30. junija. [Izv. dop.] Kakor je bilo naravno pričakovati, povzročil je umor knjeza Mihajla tudi tukaj veliko začudenja, in mnogo se je o tem pisalo in govorilo, mnogo o naslednikih te dogodbe in bodočnosti srbske knježevine ter južnih Slovanov še pod turškim jarmom trepečih; menilo se je s prva, da bo to ogenj v streho izhodnemu vprašanju, in lahko da bakla k novemu boju evropskemu. Da je bilo ubojstvo najzlobniji in najnepremišljeniji čin, svet enoglasno trdi, ker poleg tega, da je zelo vselej zelo, ni se dosegla ž njim ni najmanjša namera, nego sama škoda in nesreča. Ker se je v Belemgradu in Srbiji vse mirno poravnalo, minoli so tudi tukaj vsi bojzani pomislili, o volitvi Milanovi za naslednika se nikdo ni mnogo zmenil, češ, da otrok ne bude priljubljenim Turkom nevaren. Čudno res, da narodi ne morejo brez knjezov živeti; vprašanje še zdaj ni rešeno, so li narodi na svetu zaradi knjezov ali knjezi zaradi narodov? Gledé vlade srbske je vendar eno mnenje, da kdorkoli se izvoli na krmilo, treba je, da bude mož vesé in odločen, zmotren in skušen, z eno besedo kos razvozlavati in vredovati zmotnjave izhodne Evrope, v katerem kolobaru je Srbska središče, in ima zato za bodočnost svojo in sorodnih ji narodov naj večo, če tudi naj težavnijo nalogo reševati.

Cerkvene zadeve se vrtijo na Anglijskem in Irskem še vedno na starem motovilu, samo da katerikoli stvar bolj zavre, po meri kakor se ognju

pripiha; cela zadeva vendar je pravi coperniški lonec, in ta zmotnjavo kuhana kaša bude še mnogo škodila.

Vojniki iz Abisinije dohajajo zdaj domu in tudi sin Teodorov je na potu v London in ne pojde v Bombaz (zadnjokrat bila je tiskarna pregreška: Bombarg), kamor je bil poprej namenjen.

Napredek ruski v centralni Aziji rusofobiste silno straši, ker zelo se bojé imeti Ruse sosedé v Hindostanu. Kar so Rusi Bokharo pridobili, jih samo Afganistan še loči; ker so pa v tej zadnji posredni pokrajini vedno razpori in boji domači, bude Rusom brž vzroka od Samarkanda v Kabul svoje vojnike poslati. Letina bude letos v Angliji menda takošna kakor na kontinentu: meseca maja in početek junija bilo se je najboljšé žetve najdati, vendar suša je nastopila in nenavadna vročina, tako da kjer je tenka ali bolj peččenata zemlja, je rast zelo zaostala in žetva bude zato slaba; naj lepše kaže hmelj; rana setva je tudi še precej dobra, najslabša pa je pozna setva, in posebno oves. Naj večo škodo trpeli bodo „Graziers“ farmerji, ki se z rejemem in pitanjem živine pečajo; kôša je zdaj po večem minola, in sená je bilo malo. Najmogo živine se je zdaj gonilo na semnje, ki ni bila nikakor ne še dosti dorejena, bojé se pomankanja klaje. Sadja pa je letos nenavadno obilo v Angliji, in dovažá se ga še mnogo iz Francozke, tako da se oboje po precej nizki ceni prodava.

Tiskovna pravda „Triglava“.

Iz Ljubljane. A. — Prvosednik obravnave, viši svetovalec dežel. sodnije, g. Mataušek, prisednika gg. svetovalca deželne sodnije Heinricher in Grčar; perovodja avskultant g. Jenčič, tožnik g. državni pravdnik vitez Lehman.

Obtožen je gosp. Peter Grasseli, lastnik, izdatelj in odgovorni vrednik „Triglava“ rojen v Kranji, 27 let star, katoliške vere, oženjen in oče dveh otrok, hišni posestnik in absolviran pravnik. List izhaja vsako saboto, in ima kavgije 1000 gl. Zatoženec se zagovarja sam.

Bere se pismena tožba in toženi članek „unsere Deutschliberalen“, v št. 25. Triglava, dné 6. junija natisnen, potem prvi zaslišni popisnik z zatožencem.

Tožba pravi, da je omenjeni članek v svoji celoti pripraven dražiti zoper nemški narod na Kranjskem, da se v njem nahajajo izrazi, ki sumijo Nemce in hujskajo zoper nje. Tedaj je to pregreha zoper javni mir po § 302 kaz. zakona. Posamesnih obdoloženih stavkov ni navedenih v pismeni zatožbi.

Prvosednik: Akoravno ste pri svojem prvem zaslišanji izrekli, da pisatelja obtoženega članka ne imenujete, lahko ga vendar še zdaj ovadite. Zatoženec: Ostajam pri svojem prvem izreku.

Državni pravdnik: Ker je Grasseli odgovornost za obtoženi članek sam prevzel, gre moja tožba le proti njemu kot odgovornemu vredniku „Triglava“. Članek, ki se je ravno bral, napotil je državno pravdnništvo, da ga je vzelo v sodnijsko preiskavo. Po vsi svoji pisavi se ni mogel ta članek občinstvu priporočati. Pa tudi najiskrenejši privrženci stranke, katero zastopa „Triglav“, niso mogli pritrčiti njegovi razsrdni pisavi, ter gotovo povzdignili svoj glas zoper njega. Tožba ima braniti one, ki so v članku napadeni in v sum postavljeni, pa tudi pravo deželno stranko, ker ta članek je pripraven razdraženost vikšati, in ima vse druge namene, kakor pravične, po državnih zakonih vtemeljene. Članek je pisan, kakor da bi bil namenjen za kak humorističen list. Rodomontade, kiperbole in bombastična pisava je bila nehoté na sméh. Ali poleg tega pa ima članek mnogo razžaljivega za nemški narod. Obtožba se ni opirala na posamezne stavke, temveč na ves članek. Vendar pa je treba bolj na drobno ozirati se na nekatere posamezne oddelke. Članek je brž ko ne postal tako le: Pisatelj je bil zelo razsrdlen zarad znanih dogodeb in dopisov, ki so se pošiljali po svetu, in v katerih dopisih se je bralo res marsikaj neresničnega, strastnega zoper slovensko stranko. Posebno razsrden pa je bil pisatelj nad uvodnim člankom stare „Presse“ od dné 29. maja. Namen „Triglavemu“ članku je bil „Pressin“ sestavek deti na nič — ad absurdum — posebno pa njegov konec, kjer je govor o ničlah, ki se pa te koj pozneje pripoznavajo za jako nevarne, in ki morejo nemštvo in ustavo zatreti, kakor bi mignil. Najprej govori pisatelj o dogodbi na Ježci. Tekoj v začetku so pikavni izrazi, kateri pa —

v Avstriji 4 fakultete pota odpirajo, ako nima najmenj 2000 gl. letnih dohodkov. Če pridete v London založite se z 2000 gl. na leto, s temi morete ravno brez vseh posebnih skokov kot pobožen samec živeti; ali pa pridite brez krajcarja in iščite si sreče s prebrisanim umom in z debelimi pa ušesi. Pri tem pa Vas imam opomniti, da se z vsemi močmi požurite: odložite vse strah in bojazljivost, bodite brezobzirni; vse Vaše mišljenje in delovanje ima biti denar in denar, dobiti si denar — ali poginiti. Pobarali bi me, kaj početi? Glejte, kaj so drugi počeli. Benjamin je došel v London vse svoje premoženje pod pazduho, pa počel je kupčevati po ulicah in oglah z naj manjšo stvarjo in prikvantal si je že po par milijonov letnih dohodkov. Ta sreča ga je tako obežila, da ga zdaj na večer, in kedar več pri svoji kupčiji ne čepi, s četririmi in šesterimi konji voziti se vidiš, in ko bi livreje služavnikov ne poznal, mislil bi si kakošnega kneza angliškega. Neki čuden poreden pater Petrucio je pobegnil iz kloštra italijanskega, prišel v London, in tukaj nelepo zasmehoval vse prejšnje kolege. Njegova podoba je lepa, glas njegov čedno doni, kedar poje. Ali nepridipravo je klosterska pesem minila in nova se glasi: Vivamus mea Lesbia atque amemus! in glej kako je nekdanji pater Petrucio zdaj vesel pater familias. Ti kaj enacega ne boš počel, ker ne moreš. Pffifig je došel v London, in ni bil nič nego reven, siroten kapičar; hudega mu časa! takrat bi bil skoraj lakote poginil: zastoj je kapičaril. Tisto leto je menda gosteje deževalo ali gosteje vroče solnce sijalo, ker se ni nikdo za njegovo kape in kapice zmenil, katerih Angleži že takó le malo nosijo; njihov ponos je imposanten cilindar. Pa moj prijatelj Pffifig je s prebrisanim nosom izvohal, da je bilo leto posebno rodovitno in plodno na

kurjih očesih; premisli tedaj, da bi bolje bilo ljudem kurja očesa prizravati nego kapice; najeme si zatoraj bolj spodobno hišo, in na duri nabije bakreno ploščo: dr. Pffifig, Chiropodist. Dobra misel, sreča dobra! ta napis in doktorsko zrno sta zagledala bližna in daljna kurja očesa, hiteli so k njemu petelinčki in piške donasjaje mu neprenehoma v zameno zlata zrnca, in iz te zlate nabere in setve je izraslo dr. Pffifigu krasno poslopje in v njem prijetno življenje. Dr. Pffifig je doktor; bakrenar mu je na duri bakren doktorski diplom skoval in pribil; a kdo bi po drugem prašal ali mislil, da ta ne velja naj boljšega prvega vseučilišča. Dr. Pffifig tako živi v slavi in sreči, in kedar umerje, obžalovali ga bodo vsi petelinčki in piške. Koliko se ima učenjak truditi za častni doktorski diplom! A v Londonu in drugih mestih angležkih ga mnogokrat nadomestuje samo medena plošča, katero zvituhu skuje in naduri pribije bakrenar; zato postane a la Pffifig doktorjev vsakojakih, vseh vednosti in znanosti, kakor se kteremu prekanljivcu ali zvituhu naj priročnije in prijetnije dozdeva si denarcev pridobiti. Pa naj Vam za danes zadostuje; list je narastel daljši, nego sem si s početka mislil; če mi zato hvale veste, ne sme biti brage, kakor ne, če sem željam Vašim ustregel; moje želje vendar so, da imate um in srce na pravem mestu, ter po zvršeni maturi, — h kateri Vam vse dobro želim, — stopite veselo in zdravo z umom in srcem na „pravo mesto“.

Vaš

odkritosrčni
Anonimus.

vzemimo — veljajo le dopisnikom nemških listov. Ali že v četrtem odstavku se imenujejo nemški liberalci „četa rogoviležev“ (Wühlerbände), kateri izraz gotovo ni pripraven sporazumljenje pospešiti, in je pri sedanjih razčilenosti do cela dražljiv. Odstavek, kjer je govor o memorandumu, preskočim, ker je „Triglav“ sam že razjasnilo prinesel. V sledečih stavkih se nahajajo res prav lesikografično zbrane besede, in se očita pri besedah od pičle „večine v mestnem zboru“, nemški stranki, kakor da bi bila nepošteno ravnala pri volitvah. Dalje se govori, da nemška stranka hoče siloma zatirati in nemčiti slovenski narod, da mu išče le sužnost, da ga pri vgodni priliki izroči Prusiji. To so pač strašno močni izrazi, in posebno izročenje Prusiji občutljivo sumničenje. Zalibog je resnica, da so se v naši dozdej mirni deželi osnovala dve stranki, kar se ne dá tajiti, napravila sta se v najnovejšem času dva društva, eno se imenuje narodno, drugo pa ustavno. To so pač le imena, namere pa so vse druge. V taci okoliščinah ni brez nasledkov, če se javljajo članki, kakoršen je ravno omenjeni. Ako bi se delali enaki napadi od kterekeoli strani, gotovo bi se državno pravičnost ne mudilo, ter ravno tako postopalo proti temu po postavi.

Prvo sednik: Slišali ste razloge obtožbe, začnite tedaj svoj zagovor. Zatoženec: Pred vsem moram konstatirati, da moji obtožbi manjka bistvena postavna potreba. §. 11. kaz. ravnanja v tiskovnih zadevah odločno zahteva, da so v zatožbi na tanko zaznamovani posamezni obdolženi stavki, zaradi katerih se toži kak članek. V pisani zatožbi je ta postavna potreba popolnoma v nimar puščena in zdaj narejene ustni razlogi g. državnega pravnika ne morejo nadomestiti, kar tam imanika. Ker tedaj nisem postavno tožen, ne bilo bi se mi prav za prav treba zagovarjati: če pa to vendar storim, zgodi se le s tem, da si prihranim vse pravice, ter da naznanim protest zoper tožbo, kterega prosim vzeti v zapisnik in tožbi priložiti.

Tožba sama pripoznava, da je bil članek „Triglava“ polemika zoper „Presse“. Da pa sodnija spozna zadržaj in obliko članka „Pressinega“ in dotičnega dopisa, prosim da se bereta in priložita aktom.

Članek „Presse“ od dne 29. maja in dopis iz Ljubljane od 27. ravno v tem listu se bereta.

Zatoženec: Gosp. državni pravnik je povdarjal pisavo in bombastične fraze članka v „Triglavu“. Sl. sodnija boče sama razsodila, ali ni v ravno branih člankih „Presse“ mnogo več razžalivega, strastno hudobnega napadenja na slovenski narod nego v obtoženem članku „Triglava“. Neizmerno je ogrdovanje in oskrunjevanje, kar so ga že nakopčili dopisniki v nemških listih zoper narodnjake, in vendar se ni še nikjer oglašil kak državni pravnik zoper to nesramno počenje. Narodni voditelji se kar naravnost z ime- nom navajajo in gnušno napadajo. Naj mi boče dovoljeno brati nekaj vrst iz članka „Neukraimerische Schmerzen“, ki ga je priobčil dunajski list „Reib-eisen“, kateri članek je bil natisen tudi v „Novicah“. To je pač že najvišja stopinja strastnega hujskanja.

Drž. pravnik: Pripoznal sem sam, da se semtertje nahajalo v vne- njih listih dokaj zaničljivih napadov zoper slovensko stranko. Vendar zado- stuje, da sta se brala članka iz „Presse“ in da bi dalje branje drugih član- kov nas odstranilo preveč od stvari.

Zatoženec je zadovoljen s temi razlogi in nadaljuje: Državno pravičnost je samo povdarjalo razčilenost pisatelja Triglavovega članka, in s tem za nektare morebiti ostre stavke opravičenje podalo. Opomniti moram, da je nekak razložek pod pismeno zatožbo in med razlogi kakor jih je g. državni pravnik ustno razkladal. V prvi je govor o nemškem narodu, v zadnjem pa le o nemško liberalni stranki, ktera se nikakor ne more in ne sme mešati in zamenjavati z nemškim narodom. Kar se pa tiče posameznih obdolženih izrazov in stavkov prosim, da g. prvo sednik stavi vprašanja.

Drž. pravnik: Kakor sem že omenil je ves članek v svoji celoti podlaga obtožbi, ker je pripraven dražiti zoper nemški narod. Marsikteri izrazi pa so posebno ostri in taki, da morajo Nemce pri Slovencih v sum nepoštenja staviti. Postavim kjer je govor o tlačenji in zatiranji slovenskega naroda, dalje o sužnosti in da se hoče Kranjska dežela izročiti Prusiji.

Prvo sednik ponavlja razloge državnega pravnika.

Obtoženec: Kar se tiče izreka g. državnega pravnika, moram še enkrat omeniti, da le posamezni na tanko zaznamovani izrazi morajo se ob- kriviti, ne pa ves članek. Da bi bil v tem članku kje napaden nemški narod, zoper to protestujem, ker nemški narod ni nikjer imenovan. Le ko bi se na- padalo Kočevarje, reči bi se moglo da se je napadal nemški narod na Kranj- skem. Posamezno po deželi raztreseni Nemci pa si ne morejo prilastiti tega imena. Ves članek je namenjen le nemško-liberalni stranki, ktera se sama tako imenuje. Da bi jej bili Slovenci dali to ime kakor je rekel g. državni pravnik, to ni res. Izrazi tlačenje, ponemčevanje slov. naroda itd. so le od- govor „Pressi“, ktero zahteva, da vlada razvitek narodnega življa zavira. Kar se tiče besed o izročnji Prusiji, omenim le to, da se Slovanom vedno podti- kajajo brez vsacega vzroka panslavistične namere ter da se nam vedno očita Moskva in Rusija. Nemški narod ni nikjer napaden, tudi beseda „četa rogo- viležev“ ne more zadevati vsega naroda, temveč le posamezne osebo ki vedno mir kale. §. 302 brani in varuje narode, nikdar pa le posameznih, političnih strank, kakoršna je ravno nemško liberalna stranka. Ta §. 302 tedaj tukaj ni na mestu in se ne more v tem slučaju rabiti.

Prvo sednik začne brati članek „unsere Deutschliberalen“ od stavka do stavka, ter stavlja zatonžencu pri posameznih oddelkih vprašanja. (K. d.)

Politični razgled.

„W. Ztg.“ razglasa zaukaz ministrov pravosodja, bogočastja in notraj- nih zadev od 1. julija t. l., kateri določuje izvrševanje zakonske pos- tave od 25. maja t. l. Prvi oddelek tega zaukaza določuje, kedaj se smejo odklici opustiti in najvišjo sodnijo v zadevah dispens, drugi oddelek sklepanje civilnih zakonov, tretji predajo obravnavalnih pisem v zakonskih zadevah od

cerkvenih oblastnih na posvete. Prideti so zaukazni obrazci za oklice in za- konske zapisnike. Na dalje razglasa „W. Ztg.“ zaukaz po katerem so odsih- mal javne glediščne predstave le na 5 dneh prepovedane; dozdej je bilo 19 taci dni. Ravno tam je oglašena pogodba z Bavarsko zavoljo srenje Jungholz na Tirolskem in postava od 17. junija t. l., po kateri se predružača predpis §. 761 obč. drž. zak. gled. dednega nasledovanja pri kme- sijskih zemljiščih in so ob moč deti politični predisi v §. 761 omenjeni.

V ministerstvu zvnajnih zadev se že sestavljajo „rudeče bukve“, ktere se bodo delegacijam predložile. „Rudeče bukve“ so zbirka pristriznih diplomatskih pisem, kolikor jih hoče vlada zastopništvu pokazati. Ministerski svet je odločil, da se imajo deželni zbori zanesljivo sklicati 22. avgusta.

Omladinski tabor na „Valečevu“ na Českem je prepovedan zavoljo prevelike šplošnosti in nedoločenosti. Iz Kraljevega dvora se brzjavlja čes- kim listom: C. k. okrajni urad prepoveduje z nazičnimi oklici in bobnom iz- let v „Zvičin“. Pevsko društvo „Zaboj“ in telovadno društvo „Sokol“ sta dobila posebne prepovedi, naj bi se ne puščala zasačiti v Zvičinu. Med ljud- stvom je splošna nezadovoljnost.

Dunajskim listom zelo preseda, da so francoski, italijanski in ruski listi pošteno razpravljali česko vprašanje. „Debatta“ je tekoj zatrobila v rog, da so vsi ti članki v Pragi narejeni, zvnajni listi pa, ki so jih tis- kali, od posebnega českega društva plačani, kakor da bi vse časnikarstvo tako brez prepričanja in vster le za denar delalo, kakor večina dunajskega.

Brambovsko ministerstvo je zaukazalo, da mora vojaštvo pri vseh prilikah, pri katerih bi se kaj nerednega pripetiti vtegnilo, pripravljeno biti, da priteče policiji na pomoč.

Da je bilo med Poljaki mnogo nasprotnikov postopanju poljskih državnih poslancev, je znana reč. Zdej pa opozicija proti politiki, ki je brez koristi za Poljake ostala, od dne do dne bolj narašča. „Dz. Lw.“ piše: Naši delegati so začeli na svoje roke politiko delati, pa jim je popolnoma spodletela. V privatnem življenju mora pooblastilo oddati, kdor je ravnal proti volji svojega pooblaščenca. V političnem življenju se mora mandatu odreči, kdor se tako vede. Delegati so se zdaj prepričali, da so zavozili po- litiko dežele, ktero bi bili imeli po pravici zastopati; oni so prepričani, da so zaupane jim zadeve slabo rešili in po pravici se imajo odgovora bati. Pri taci razmerah je le jedna pomoč: dolga se obtožiti in mandate iz rok po- ložiti; kajti boljše je sredi pogubne poti vrniti se, kakor zmotljivo svoblav- nost nadaljevati in deželi še večih zadržakov nakopavati. Tako tudi „Gaz. N.“

Hrvaško vprašanje, piše P. Ll., je toliko dognano, da se hrv. depu- tacija ne bo dalj časa v Pešti mudila, kakor kar ga potrebuje, da se spiše in potrdi skupni zapisnik in da se čvrsteje doženejo pogodbihi stavki — mo- rebiti do 11. junija. Gledé Reke so se zedinili, naj se to vprašanje reši po kraljevih predlogih v dež. zborih v Pešti in Zagrebu. Finančno vprašanje se bo tako vredilo, da doboče Ogerska za skupne zadeve davek, kar ga ne bo potrosila Hrvaška za notrajno upravo. Gledé jezika se bo vstreglo vsem hrvaškim željam. Her. zbor bo pošiljal 23 poslancev v Pešto in volil 5 delegator.

Iz Londona se poroča, da se bo volilni red spremenil, niža zbor- nica je že sprejela dotično postavu.

V Francozskem postavodajnem zboru leté pri finančni debati tako debele na vlado, da se jim kajmi ujemé. Jules Favre je med družem izrekel: Francija nima denarja dovolj, da bi si plačevala cesarstvo.

Iz Grške dohajajo nemirni glasovi, ministerstvo bi se vtegnilo spre- meniti. Turška vlada je poslala 15 bataljonov v Epir in Tesalijo.

Javne dražbe 7. julija.

Kranjsko: III. izv. drž. Trafnik-ovega pos. gsops. št. 410, pri okr. ur. v Idrii: cena 2100 gld. — III. izv. drž. Urbasovo pos. št. 50 pri okr. ur. v Planini zar. 84 gld. cena 1060 gld. in 120 gld. — III. izv. drž. Plosovo pos. v Vrhniku h št. 14, urb. št. 107 Schneeberg pri okr. ur. v Ložah zar. 37 gld. 99 n.; cena 1510 gld. — II. izv. drž. pos. Jurja Hitca rktf. št. 650, Haasberg pri okr. ur. v Planini zar. 314 gld. 98 n.; cena 1510 gld. — II. izv. drž. pos. Mih. Srebotnika iz Laz urb. št. 351, Haasberg pri okr. ur. v Planini zar. 42 gld.; cena 233 gld. — II. izv. drž. pos. Ivana Zalaznika rktf. št. 10, urb. št. 3, Loitseh pri okr. ur. v Planini zar. 311 gld. 8 n.; cena 3841 gld. — II. izv. drž. pos. Ivana Marolta v Marovčji št. 1, urb. 55 ad Orteneg pri okr. ur. v Vel. Lažah zar. 296 gld. 65 n.; cena 1326 gld. — II. izv. drž. pos. And. Teliča v Grahovu rktf. št. 695 ad Haas- berg. — Sop. III. izv. drž. pos. Blaža Švigla, urb. št. 45 pol. Senožeca zar. 83 gld. 39 n.; cena 2425 gla. o. u. v Postojni.

Štajersko: II. izv. drž. pos. Len. in Rosalije Weiss urb. št. 11 in 45/4 ad Horberg pri okr. ur. v Kozjem zar. 1520 gld.; cena 1615 gld. — II. izv. drž. pos. Jož. in Lize Mihelič urb. št. 193 ad Obmarek pri okr. ur. v Čmureku zar. 100 gld.; cena 2700 gld.

S. Julija.

Kranjsko: III. izv. drž. Gaser-ovega pos. h. št. 2, pri okr. ur. v Loku; cena 724 gld. 20 n. — III. izv. drž. Lekanovo pos. v Podgorji urb. št. 31 Hallenstein in dom. št. 309 Schneeberg pri okr. ur. v Ložah zar. 40 gld. 92 n.; cena 980 gld. in 40 gld. — II. izv. drž. pos. Marka Višalja v Pregradu št. 16, rktf. št. 192 ad Pölland pri okr. ur. v Črncemlu zar. 55 gld.; cena 250 gld. — II. izv. drž. Mat. Barbiča v Brezji h. št. 5, gor. št. 163 ad Thurnhamart pri okr. ur. v Krškem zar. 81 gld. 21 n.; cena 522 gld. — III. izv. drž. pos. Fr. Hočevera urb. št. 167 g. Reifnitz urb. št. 7 Weickersdorf pri okr. ur. v Ribnici zar. 84 gld.; cena 1592 gld. — II. izv. drž. pos. Mat. Pavliča pod cerkvo o. u. Lašce zar. 20 gld. 33 n.; cena 1870 gld.

Štajersko: II. izv. drž. pos. Florjana in Marije Habjanič urb. št. 51, 51/4, ad Minov. Pettau in gor. št. 430 in 430/4 ad Ankenstein pri okr. ur. v Ptuiju zar. 500 gld. cena 1150 gld. in 500 gld. — II. izv. drž. pos. Jož. Skutnikar urb. št. 5 in vgt. št. 12 ad Görzhof pri okr. ur. v Celji; cena 1492 gld. — II. izv. drž. pos. Andreja in Katarine Košec urb. št. 266 ad Neucilli pri okr. ur. v Celji; cena 2990 gld. — II. izv. drž. pos. Jož. Kača obč. Dolinška urb. št. 41 ad Neucilli okr. ur. v Celji; cena 1921 gld. 91/4 n. — II. izv. drž. pos. Martina Lovrača v Lakovini; cena 2897 gld. o. u. Celje. — II. izv. drž. posestvo Lujze Peška urb. št. 17 in 152 m. Zave pri okr. ur. v Celji; cena 3956 gld. 22/4 n.

Dunajska borza od 6. julija.

5% metalike 58 fl. 50 kr.	Kreditne akcije 198 fl. 30 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 59 fl. —	London 114 fl. 60 kr.
5% narod. posojilo 68 fl. 80 kr.	Srebro 112 fl. — kr.
1860 drž. posojilo 87 fl. 10 kr.	Cekini 5 fl. 44 kr.
Akcije narod. banke 74 fl. 5 kr.	